

Ogenbøll: Jeg skal indskrænke mig til at omtale det Endringsforslag, som den ærede Ordfører for Mindretallet (Martenzen) nu sluttede med, nemlig Endringsforslag under Nr. 20 til Lovforslagets § 16. Jeg har ønsket at udtale mig noget nærmere derom, fordi jeg anser dette Endringsforslag for en saa væsentlig Forandring i hele Lovforslaget, og efter min Formening en saa uheldig Forandring, at jeg ikke kan tilbageholde nogle specielle Bemærkninger derom. Lovforslaget siger, som ganske naturligt er, at efter hele den nye Ordning skal den administreres af Navigationsdirektøren, og at det er Manden for det hele, som skal forstaa Loven og forstaa alt, hvad der forlanges i Loven og saa naturligvis ogsaa udstede de Beviser for Skibsførere o. s. v., som skulle udstedes. Derimod gaar Endringsforslaget Nr. 20 ud paa, at Beviserne — nu kunne vi jo tale om Skibsførerens; det er jo ligegyldigt, enten vi tale om den ene eller den anden Slags Beviser — ligesom hidtil efter Næringsloven af 29de December 1857 skulle udfærdiges af Magistraterne i Købstæderne og paa Landet af Herredsfogderne eller Politimestrene. Det kan jo lyde meget pænt; men naar man vil gaa lidt til Bunds i det, vil man saa se, hvor mange Vanskeligheder der vilde fremkomme derved. Det ærede Medlem sagde, at den nye Ordning vilde medføre Forsinkelser for de paa-gældende Ansøgere, men at det derimod nu gik saa let. De kom bare med deres Søfartsbøger, og saa fik de deres Skipperbeviser etc. Hvorledes det er gaaet til tidligere, er jeg ikke berettiget til her at udtale nogen Mening om; men naar vi nu gennemgaa Lovforslaget, hvorledes hænger det saa egentlig sammen, naar en Styrmænd kommer for at saa Skipperbevis? Hvad skal han saa levere til Øvrigheden eller til Navigationsdirektøren? Efter § 9 udkræves der for det første, at han har taget Styrmænds-eksamen, for det andet efter Litra b., at han har faret mindst to Mar til Søs, for den ene med Dampskib paa den Maade, for den anden paa den Maade. Endvidere, at han er i Besiddelse af Sindsboret, at han er fuldmyndig, at han ikke har været straffet, og at han har bestaaet Synsprøven. Hvorledes skal nu den, der kommer gaadende til Politimesteren ude paa Landet eller til Magistraten i Købstæderne, kunne komme med alle disse Beviser og saa disse Ting godtgjort? Det ærede Mindretal har med sit Endringsforslag overset, at disse Beviser efter Loven af 1857 kun kunne gives til vedkommende paa hans Hjemsted og ikke til enhver vildfremmed Mand, der kommer spad-

serende og beder om at saa Bevis som Skipper. Dem kunne de kun saa, hvor de høre hjemme. Det er en meget væsentlig Ting. Dertil kommer, at efter dette nye Lovforslag ville Retsbetjentene i allerhøjeste Grad være i Forlegenhed, naar de skulle undersøge og paafe, om alting er i Orden. Det er noget, Navigationsdirektøren kan gøre, men Retsbetjentene kunne virkelig ikke indlade sig paa dette, naar der f. Eks. staar bl. a. for Ministernes Bedømmende, at de skulle have udført de og de Forretninger og „i tilsvarende Fart med fremmede Skibe“, hvad kunne da Politimestrene paa Landet forstaa sig det allermindste paa dette? Der vil komme mange Vanskeligheder til Stede. Jeg taler af Henhyn til mine gamle Kollegaer; de ville komme i den største Forlegenhed. Det ærede Medlem har været bosiddende i een af de saa Købstæder, hvor der er en umaalig stor Sømands virksomhed, og det er maaske derfra, han har faaet en Opfattelse, som er noget forskellig fra min og den almindelige; men jeg tror virkelig, at det vil være aldeles urigtigt, dersom vi vedtage denne Lov, at læsse Udstedelsen af alle disse Beviser over paa Politimestrene eller Magistraterne, navnlig da det ikke er saaledes, at Beviserne efter Loven kunne faas i en hvilken som helst Kommune. Naar nu en eller anden fremmed Mand rejser, lad os sige f. Eks. til Viborg, der er jo intet Vand — og gaar til Borgmesteren og siger, lad mig saa et Næringsbevis, saa vil der være store Vanskeligheder derfor. Jeg vil nævne flere Vanskeligheder. Betalingen er efter Næringsloven af 1857 forskellig. Efter denne Lov betales der nemlig forskellig i Kjøbenhavn og i Købstæderne i Forhold til deres Størrelse. I smaa Købstæder koster det ikke mere end halvt saa meget som i de store og paa Landet endnu mindre. Lad os nu sige, at der kommer en fremmed Mand til Borgmesteren i Viborg og vil have Næringsbevis, saa kan en Mand, der er bekendt med Forholdene, sige til ham: Nej, gaa bare hen til Herredsfogden, han bor derovre, der koster det ikke mere end halvt saa meget. Den Slags Ting kan man ikke indlade sig paa at indføre i en Lov af denne Bestaaenhed. Dernaest er der en anden Ting; der skal være en fuldstændig nøjagtig lignende Afgørelsesmaade med Henhyn til alle de Regler, der findes i Lovforslaget, men en saadan Regelmæssighed vil man meget vanskelig saa frem, naar alle Retsbetjente hele Landet over skulle virke der i Stedet for Navigationsdirektøren. Det ærede Medlem sagde, at det vilde være en Gintelse for de paa-gæ-